

РЕШЕНИЕ

№ 6537

гр. София, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7068** по описа за **2023** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на кмета на район „П.“, СО, чрез юрк. Д., срещу решение № 6444 от 25.04.2023г. на СРС, III го, 82 с-в по гр.д. № 21567 от 2022г., с което е отменена заповед № РПН21-РД56-27 от 20.10.2021г. на кмета на район „П.“, СО, с която е признато правото на наследниците на Д. П. В. да придобият собственост при изпълнение условията на §4, ал.5 от ПЗР на ЗСПЗЗ върху поземлен имот с идентификатор 14831.6508.223 в м. „Терасите“, землището на [населено място], СО с площ от 530 кв.м. и е върната преписката на кмета на район „П.“ за нанасяне в КР на недвижимите имоти от ПНИ на собствеността на имот с идентификатор 14831.6108.297 на наследниците на Д. П. В..

Касаторът твърди, че в хода на производството пред първоинстанционния съд е изразил становище, че с молби на Б. П. от 30.07.2021г. и 11.08.2021г. е направено изрично уточнение, че имотът им е с идентификатор 223, и молба от 10.12.2009г. за закупуване на имот 297 следва да се счита за невалидна. Възприетото от съда в обратния смисъл противоречи на волята на наследниците на Д. П. В.. Изрична воля да придобият собственост върху имот 223 същите са изявили още в самото начало на производството, когато с молба от 01.06.1992г. Д. В. е поискал да бъде извършена оценка по реда на §4а от ПЗР на ЗСПЗЗ и да придобие собственост, върху имот 223. С молба от 11.12.2009г. Б. П. като наследник на Д. В. е поискал да бъде продължена

процедурата по молбата от 01.06.1992г., но за закупуване на имот 297. С молба от 31.07.2021г. е уточнено, че става въпрос за имот 223. Именно за признаване на право на собственост върху този имот е издадена и процесната заповед. Молбата за придобиване на имот с пл. № 297 от 11.12.2009г. е подадена извън преклузивния срок по §4, ал.6 от ПЗР на ЗСПЗЗ – 31.01.1998г. Следва да се има предвид и че молбата за възстановяване на имот 223, подадена на 01.06.1992г. също не е легитимна, доколкото подателят й Д. В. е починал на 22.07.1987г. Кметът на района не разполага с прамвомощия да изменя КР към ПНИ, който е одобрен със заповед на областния управител от 25.11.2005г., която е влязла в сила. В КР за имот 223 като правоимащ е записан Д. П. В. – наследници. За да се впишат като собственици, последните трябва да са заплатили имота по извършена оценка. Предвид изложеното се иска от съда да отмени процесното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответниците – Б. Д. П., Ч. Д. П., Р. И. П., Д. П. П. и Е. П. П., чрез адв. Г., редовно уведомени, в отговор от 11.07.2023г. сочат, че съдебното решение е правилно като не са налице сочените от касатора нарушения. С удостоверение № 1380а от 25.02.1967г. на основание ПМС-21/63г. на Д. П. В. е предоставено безвъзмездно право на ползване върху пустееща земя в землището на [населено място], м. Терасите с площ от 700 кв.м. Този имот е заснет в КЛ Г-9-6-В с пл. № 297 с графична площ от 625 кв.м., съгласно скица от 28.11.2005г. на СО, дирекция „Софийски кадастър“. С този номер е нанесен и в КККР. От заключението на СТЕ СРС правилно е установил, че границите и съседите на имот 223 не съвпадат с тези на имота по удостоверение № 1380а от 25.02.1967г. Границите и съседите на имота по това удостоверение са идентични с тези на имот 297. Първият кадастрален план за този имот е изработен през 1980г. и в разписния лист към него за ползвател е записан Д. В.. За ПИ 223 са записани Д. В. и А. П.. Ползването на имот 297 от Д. В. е установено и от огледа на място и свидетелските показания. ПНИ от 2005г. не променя разположението на имотите, като е допусната грешка само при вписването в разписния лист към плана. Тези обстоятелства е следвало да се установят от административния орган, с оглед избягване признаването на права върху чужд имот. Поради това се иска от съда да остави в сила първоинстанционното решение. Претендират се разноси.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава становище за основателност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.209 от АПК, вр.чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, имащо право на касационна жалба, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок – на 09.05.2023г., при връчване на съдебното решение на 26.04.2023г. Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Б. Д. П., Ч. Д. П., Р. И. П., Д. П. П. и Е. П. П. се легитимират като ползватели на 700 кв.м. пустееща земя в землището на [населено място], м. Терасите, при съседи: И. Д., дере и път, съгласно удостоверение №1380а от 25.02.1967г. на ИК на СГНС, издадено на основание т.9 и 11 от ПМС № 21 от 31.01.1963г. и удостоверение за наследници на Д. П. В. и П. Д. П..

С молба от Д. П. В. от 01.06.1992г. до ТОА П. е поискано кметът на район „П.“ да продаде парцела на молителя, за което му се определи оценка. В молбата имотът е

индивидуализиран съобразно удостоверението, като е посочено, че се ползва като овощна градина с барака. С друг почерк е посочен парцел 223. Към молбата е приложена скица от неодобрен кадастрален план за имот с пл. № 223, заснет през 1988г. и нанесен в кл № Г-9-6-В съгласно посоченото по-горе удостоверение, като е отбелязано, че се владее от Д. В. и по графични данни съдържа 530 кв.м. Със заповед № РД09-2231 от 22.07.1994г. на кметски наместник на ТООА „П.“ е отказано изготвяне на оценка за имота, защото липсва построена сграда върху него. Тази заповед е прогласена за нищожна с решение от 19.02.1996г. по адм.д. № 1269/1995г. на СГС, АК, III-Б отд-е, и преписката е изпратена на кмета на СО за произнасяне. В тази връзка с молба от Б. П. от 14.03.1996г. до кмета на [населено място] е представено посоченото съдебно решение като е поискано отново изготвяне на оценка на ползвания от тях парцел. Същата молба от 23.03.1996г. е подадена и до кмета на СО. И към двете молби е приложена посочената скица от неодобрен кадастрален план за имот с пл. № 223. По делото няма данни за произнасяне по тези молби. С молба от 10.12.2009г. до кмета на ТООА „П.“ Б. П. отново е поискал да се изготви оценка на имота с цел закупуването му. Към молбата е приложена скица за имот 297 от цифровия кадастър на СО от 28.11.2005г. В нея имота е посочен като 297, попадащ в кл Г-9-6-В с графична площ от 625 кв.м. По делото няма данни за произнасяне и по тази молба.

Междувременно със заповед № ЗА-15-330 от 02.11.2005г. на областния управител на област С. е одобрен План на новообразуваните имоти за местност „Терасите“, [населено място]. В кадастралния регистър към този план имот с идентификатор 14831.6108.223 с площ от 515 кв.м. е посочен като съсобственост на наследниците на Д. П. В. и А. П.. Имот с идентификатор 14831.6108.297 с площ от 615 кв.м. е посочен като частна собственост на К. Н. Л.. Този план е обжалван от Б. Д. П., Ч. Д. П. и П. Д. П., като е поискано същите да бъдат вписани като ползватели на парцел 297 без лицето А. П., който не ползва имота. С определение на СГС, АО, III-З с-в от 21.01.2009г. по адм. дело № 794/2008г. жалбата е оставена без разглеждане и производството е прекратено.

С молба от 12.05.2021г. Б. П. е поискал да се запознае с ПНИ. С поредна молба от 31.07.2021г. от Б. П. е посочено, че молбата от 10.12.2009г. за закупуване на парцел 297 следва да се счита невалидна. В молба от същото лице от 11.08.2021г. е посочено отново, че молбата от 10.12.2009г. за закупуване на парцел 297 следва да се счита за невалидна поради грешка в номерата на парцелите. На това основание и съгласно §62, ал.2 от ПЗР на ППЗСПЗЗ искането е разгледано от комисия при район „П.“, която с протокол № 1682.1 от 03.09.2021г. е предложила на кмета на район „П.“ да издаде заповед за признаване право на собственост на наследниците на Д. П. В. върху ПИ 223 с площ от 530 кв.м. В резултат е издадена заповед № РПН21-РД-56-27 от 20.10.2021г. на кмета на район „П.“ по §62, ал.3 от ПЗР на ППЗСПЗЗ, с която е признато правото на наследниците на Д. В. да придобият собственост върху имот 223 при съседни имоти 222, 224, 225 и 5346, и е възложено извършването на оценка на имота съгласно чл. 36, ал.2 от ЗСПЗЗ. Тази заповед е оспорена от ответниците в настоящото производство пред СРС с аргумент, че имот 223 не е идентичен с ползвания от тях имот съгласно удостоверение №1380а от 25.02.1967г. на ИК на СГНС.

При тези обстоятелства първоинстанционният съд е събрал допълнителни доказателства в хода на съдебното следствие. Това са: 1. Свидетелските показания на А. О., собственик на друго дворно място в [населено място] с № 307. Той твърди, че е

познавал Д. В., имали са построена къща от дърво, която вече не съществува, и овощна градина. Имат и една барака. Мястото, което ползват, се намира от другата страна на пътя, на ъглово място, което от две страни има път, от една страна – черен път, и от друга страна – място № 298 на сина на печатаря М. Д.. 2. Съдебно-техническа експертиза от 13.02.2023г., според която за м. Терасите е наличен само един кадастрален план от 1988г., в разписните листове към който за имот 223 като ползвател е записан Д. В. – наследници и с молив е добавено „А. П.“. За ПИ 297 също е записан Д. В.. Имот 223 според вещото лице не отговаря на описанието на имота в удостоверение №1380а от 25.02.1967г. на ИК на СГНС, има друга площ, граници и съседи. Имот 297 е идентичен с имота по удостоверение №1380а от 25.02.1967г. на ИК на СГНС по отношение на граници и съседи. По-малката площ вероятно сне дължи на ерозионни процеси в дерето от запад. Според вещото лице на място имот 297 е ограден, засаден с дръвчета и в него има малка барака. Счита, че в кадастралния план от 1988г. е допусната техническа грешка като наследниците на Д. В. неправилно са вписани като ползватели на имот 223, вместо на имот 297.

В оспореното съдебно решение от 25.04.2023г. е прието, че процесната заповед е незаконосъобразна, тъй като не съответства на фактическото положение, защото с нея се признават права на наследниците на Д. В. върху имот, който те не ползват-223, а не върху имота, който реално ползват – 297. Поради това оспорената заповед е отменена. Настоящият състав съобразява, че става въпрос за процедура по §62, ал.3 от ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Постановление № 456 на Министерския съвет от 11 декември 1997 г. за изменение и допълнение на Правилника за прилагане на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи. Същата е приложима за ползватели, които имат права по § 4а и 4б от преходните и заключителните разпоредби на ЗСПЗЗ, но не са ги заявили, и са подали заявление до кмета на общината по местонахождението на имота, а за градовете с районни деления - до кметовете на районите, в срок до 31 януари 1998 г., за придобиване право на собственост върху имот, предоставен за ползване с акт на МС. В случая заявлението е подадено на 01.06.1992г. и с него се иска придобиване право на собственост върху имот, актуван като общински. Съгласно §4а, ал.5 от ПЗР на ЗСПЗЗ когато правото на ползвателя е учредено от посочените в § 4 актове върху общинска или държавна земя, правото на собственост върху която не се възстановява на граждани, ползвателят придобива правото на собственост след като заплати чрез общината стойността на земята по цени, определени от Министерския съвет по реда на ал. 1, съгласно чл. 36, ал. 2, в тримесечен срок от влизането в сила на оценката. Разпоредбата поставя като изрично условие правото на собственост да се придобие само върху тази земя, върху която е учредено правото на ползване. В случая наследниците на Д. В. представят удостоверение от 1967г. за учредено право на ползване върху един имот. Същевременно в неодобрения кадастрален план от 1988г. техния наследодател е вписан като ползвател на два имота. Съгласно §4д от ПЗР на ЗСПЗЗ гражданите, на които е било предоставено право на ползване върху два или повече имота, могат да придобият право на собственост при условията на § 4а и 4б само върху един от тях по избор, като заявят това пред общината в срока по § 4а, ал. 6. Именно това е сторено с молбата от 01.06.1992г., към която е приложена извадка от кадастралния план само за единия имот с номер 223. Неоснователно е възражението на касатора, че молбата е невалидна като подадена от лице, което вече е било починало, тъй като с последващи молби на неговия наследник Б. П. от 14.03.1996г. и

23.03.1996г. същата е препотвърдена. Препотвърден е и номерът на имота, доколкото към тези молби е приложена същата скица на имот 223. Едва с молба от 10.12.2009г. се иска признаване на права върху имот 297, като се прилага друга скица. Същата, като подадена след 31 януари 1998 г., подлежи на разглеждане по реда на §4к, ал.1 от ПЗР на сз, според който за земите, предоставени за ползване на граждани въз основа на актове по § 4, се изработват помощен план и план на новообразуваните имоти. Помощният план се изработва, за да се определят границите на имотите, предоставени за ползване, така и на имотите, съществували преди образуването на трудовокооперативните земеделски стопанства и държавните земеделски стопанства. В случая ПНИ е приет и влязъл в сила и в регистъра към него имот 297 е записан като частна собственост на друго лице. Следователно единственият начин да се признаят права върху имот 297 на наследниците на Д. В. е посредством изменение на ПНИ по реда на §4к, ал.8 от ПЗР на ЗСПЗЗ. В този случай процедурата завършва не със заповед на ответника, както неправилно е приел съда, а на началника на службата по геодезия, картография и кадастър (§4к, ал.13, т.2 от ПЗР на ЗСПЗЗ).

При така изложеното следва, че ответникът е бил сезиран с две групи молби за два имота. Тази от 10.12.2009г. е могло да бъде приета за окончателен избор по §4д от ПЗР на ЗСПЗЗ, ако същата не беше последвана от още две молби – от 31.07.2021г. и от 11.08.2021г. от Б. П., в които изрично е посочено, че молбата от 10.12.2009г. за закупуване на парцел 297 следва да се счита невалидна. Съдът не откри последваща молба, поради което приема, че изборът на имот, върху който да се придобие право на собственост върху имот по §4д от ПЗР на ЗСПЗЗ е упражнен с последната от тях – от 11.08.2021г. Именно по нея е постановена и процесната заповед, като искането е удовлетворено изцяло. Едва в жалбата пред СРС наследниците на Д. В. заявяват, че не ползват имот 223 и не желаят да го придобият. Това заявление по същество представлява оттегляне на молбата от 11.08.2021г., направено след издаване на заповед № РПН21-РД56-27 от 20.10.2021г. на кмета на район „П.“, СО, което следва да се тълкува като десезиране на органа, респ. лишаването му от компетентността да се произнесе по тази молба. Доколкото в Административнопроцесуалния [кодекс](#) не се съдържа регламентация на хипотеза на оттегляне на искането във фазата на съдебното оспорване /разпоредбата на [чл. 155 АПК](#) урежда само оттегляне и отказ от оспорване/, за да произведе действие оттеглянето, следва да бъде приложена съответно разпоредбата на [чл. 56, ал.1 от АПК](#). Именно на това основание първоинстанционният съд е следвало да отмени процесната заповед, а не поради нейната незаконосъобразност. Независимо от това доколкото крайният извод относно отмяната на заповедта съвпада с извода на настоящия състав, макар и по други съображения в тази част решението следва да бъде оставено в сила.

По отношение на другата част от решението, с която преписката се връща на кмета на район „П.“, СО за нанасяне в КР на недвижимите имоти от ПНИ на собствеността на имот 297 на наследниците на Д. В., решението следва да бъде отменено. С оглед десезирането на административния орган, направено с жалбата пред СРС, по отношение на имот 223, същият дължи произнасяне по отношение на молбата на ответниците от 10.12.2009г. за имот 297. Т. произнасяне по делото липсва. Поради това липсва предмет на съдебен контрол. Изложените в този смисъл доводи в първоинстанционното решение са ирелевантни, тъй като са направени по непредявен иск срещу несъществуващ административен акт. Кметът на район „П.“ не се е

произнасял по молбата от 10.12.2009г., защото тя е оттеглена с молбите от 31.07.2021г. и от 11.08.2021г. Тъй като пред съда обаче тези молби са оттеглени, за административния орган остава задължението да разгледа молбата от 10.12.2009г., чието оттегляне вече не е валидно. Поради това вторият диспозитив на първоинстанционното решение следва да бъде отменен, като вместо него се постанови такъв за връщане на преписката на кмета на район „П.“ за провеждане на процедурата по §4к, ал.12 от ПЗР на ЗСПЗЗ по молба на Б. П. от 10.12.2009г. като се осигури участие в административното производство на лицето, посочено като собственик на имот 297 в регистъра към ПНИ, в качеството му на заинтересована страна. Предвид изложеното Решение № 6444/25.04.2023г., постановено по гр.д. № 21567/2022 г., на Софийски районен съд, III ГО, 82 -ри състав, следва да бъде оставено в сила в частта, в която е отменена заповед № РПН21-РД56-27 от 20.10.2021г. на кмета на район „П.“, СО и отменено – в частта, в която преписката се връща на касатора за нанасяне в КР на недвижимите имоти от ПНИ на собствеността на имот с идентификатор 14831.6108.297 на наследниците на Д. П. В.. Вместо отмененият диспозитив следва да се постанови нов, според който преписката да се върне на кмета на район „П.“, СО за процедиране на молба на Б. Д. П. с рег. № 9400-1626 от 10.12.2009г. за изготвяне на оценка на имот 297 с цел закупуването му.

При този изход на спора на касатора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв. съгласно чл. 143, ал.1 и 2 от АПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. На ответниците не се дължат разноски, защото отмяната на административния акт се дължи на оттегляне на искането за издаването му, а не на неговата незаконосъобразност- хипотеза на чл. 143, ал.3 от АПК, при която ответниците като жалбоподатели в първоинстанционното производство са дали повод за завеждане на делото.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, XXIII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 6444/25.04.2023г., постановено по гр.д. № 21567/2022 г., на Софийски районен съд, III ГО, 82 -ри състав, в частта, в която е отменена заповед № РПН21-РД56-27 от 20.10.2021г. на кмета на район „П.“, СО.

ОТМЕНЯ решение № 6444/25.04.2023г., постановено по гр.д. № 21567/2022 г., на Софийски районен съд, III ГО, 82 -ри състав, в частта, в която преписката се връща на кмета на район „П.“, СО за нанасяне в КР на недвижимите имоти от ПНИ на собствеността на имот с идентификатор 14831.6108.297 на наследниците на Д. П. В., като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ВРЪЩА преписката на кмета на район „П.“, СО за процедиране на молба на Б. Д. П. с рег. № 9400-1626 от 10.12.2009г. за изготвяне на оценка на имот 297 с цел закупуването му при спазване на указанията в мотивите на решението.

ОСЪЖДА Б. Д. П., Ч. Д. П., Р. И. П., Д. П. П. и Е. П. П. да заплатят на

Столична община сумата от 100лв. разноси по делото.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.